

8 MARTLAR

Bir 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü daha geride bıraktık. Ki bu güne anlamını veren olayları da anımsamakta yarar görüyorum. ABD 'de 8 Mart 1857'de 8 saatlik iş günü ve daha iyi çalışma koşulları için New York'lu binlerce dokuma işçisi kadının gerçekleştirdiği direnişte 129 kadın işçi öldü. Kadın dokuma işçilerinin mücadelesi anısına 1910'da Sosyalist Kadın Önder Clara Zetkin bugünün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasını istemişti. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 1977 yılında 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak kabul etti.

O günlerden bu yana iyileştirmeler olmasına karşın, çığ gibi büyüyen sorunlarla 8 Mart'lar kutlanmaktadır. Ama gönül arzu ederdi ki bu gün salt bir kadın günü olarak değil de insanlık boyutunda irdelenerek ele alsın.

Kadın ve erkek, her ikisi de insan, insanlığın gelişimini birlikte sağlayan iki varlık. Birbirlerinin tamamlayıcıları. Erkek olmasa tek başına kadın, kadın olmasa tek başına erkek, insan türünü sürdürebilir mi? Her ikisinin de kendine özgü, insanı daha aşağı hayvanlardan ve bitkilerden ayıran biyolojik yapıları vardır. Her iki cins arasındaki biyolojik farklılık diğerine üstünlük nedeni sayılamaz. Ancak, evde ve dışarıda verilen eğitimin her ikisine de biçtiği rollerdeki aksaklıktan kaynaklanmaktadır, üstünlük iddiaları.

Eğitim sistemi ve bu sistem içinde kadına verilen rolde, kadın doğa ile mücadeleye hazırlanamamakta, insan doğa ilişkisi yerine insan-insan ilişkilerinde görev almaya yönlendirilmektedir. Kadınların siyaset yapmaları bireysel örnekler dışında toplumun kadına tanıdığı yerin ayrılmaz bir parçası olagelmıştır.

Ülkemizde bütün kadın hakları bir çok Avrupa ülkesinden bile çok önce tanınmıştır. Türkiye'de 1926'da Medeni Kanun, 1930'da yerel seçimlerde oy verme hakkı, 1934'de seçme ve seçilme hakkı vermiştir. Bunlar dış dünyaya karşı gurur kaynağıdır. Fakat bu kazanımların koruyucusu olmak vade hakkını vermek gerekir. 1935'te 15 milyonluk Türkiye'de kadın milletvekili 18 iken, günümüzde nüfusun % 52'si kadın olan ve parlamento' da yüzde 4 oranında temsil edilen kadınların zorlu bir

mücadele vermesi gerekmektedir.

Birazda kanayan yaramız Anadolu (Doğu-Güneydoğu) kadınımaza değinelim. Anadolu'da kız çocukları evlat olarak sayılmaz. Çünkü ne kadar çok erkek çocuk dünyaya getirilirse o kadar üretime, gelire katkı ve soyun devamı olarak düşünülür. Kız çocuk ise doğduğu andan itibaren ve ilerleyen zamanda " kaşık düşmanı, eksik etek, besleme, baldırı çıplak, ev yıkan, dırdır makinası,

çorbacı, kepçe tutan, iç sancısı, karın ağrısı, sirkeli baş, köroğlu" gibi örneklerini sayısız arttırabileceğimiz küçük düşürücü yakıştırmalarla aşağılanır. Kadın hâlâ berdel, başlık parası, töre ve namus cinayetlerinin, dayanın, baskı ve geleneklerin hedefidir. Türkiye'de hâlâ çoklukla görücü usulü ile evlenenler, hâlâ dini nikâhlı veya nikâhsız yaşayanlar, hâlâ hamilelik döneminde doktor yüzü görmeyenler, hâlâ milyonlarca okumayazma bilmeyenler. Daha da arttırabiliriz. Kadınların büyük bir yüzdesi eve gelen konuga görünmüyor. Kadınlar intihar oranı arttıkça artıyor.

Bu korkunç yoğunluktaki sorunların bugünden yarına çözümlenmesi beklenemez kuşkusuz. Kadının bilinçlendirilmesi, kadın ve erkeğin birlikte eğitilmesi (elbette eğitim öncelikle annelerden başlıyor), eğitim kalitesinin artırılması, kadının katılımcılığının sürekli olması gerekmektedir. Karamsarlığa kapılmadan bireysel veya örgütsel yollarla sorunların üzerine gidilmeli, pes etmeden çözüm yolları araştırılmalıdır.

Sonuçta yalnızca 8 Martlar da değil 365 gün boyunca kadına saygıyı unutmamalıyım.

Heinz Kahlau'ya ait dizelerle bağlamak istiyorum yazımı.

İNANMIYORUM

Bana bir şey deme.
Anlatma bana ellerinin gücünü.
Kırıyorsun taşları,
dallarını ağaçların.
Ama ya boyunduruğu ?
İnandıramazsın beni ellerinin gücüne.

Ecz. Emel KORKUOĞLU